

استانداردهای گفتاری و پوششی مشاغل عمومی و اختصاصی وزارت جهاد کشاورزی

استانداردهای گفتاری برای مشاغل عمومی و اختصاصی وزارت متبوع در خصوص اهتمام جدی دستگاه های زیرمجموعه قوه مجریه برای رعایت شاخص های عفاف و حجاب در قالب ۵ مولفه و ۲۲ سنجه یا شاخص و استانداردهای پوششی برای مشاغل عمومی و اختصاصی وزارت متبوع در قالب ۵ مولفه و ۲۰ سنجه یا شاخص، تدوین گردیده است:

ابعاد	مولفه	
استاندارد های گفتاری	۱. گفتار شفاف و واضح	استانداردهای گفتاری و پوششی مشاغل عمومی و اختصاصی وزارت جهاد کشاورزی
	۲. گفتار محترمانه بامخاطب	
	۳. گفتار مثبت و تشویق کننده	
	۴. گفتار محرمانه	
	۵. گفتار امیدبخش	
استاندارد های پوششی (ظاهری)	۱. پوشش متناسب با محیط کار	
	۲. پوشش آراسته و نظیف	
	۳. پوشش متناسب با شرایط آب و هوایی	
	۴. پوشش ایمن	
	۵. پوشش متناسب با فرهنگ محلی	

استانداردهای پوششی (ظاهری) مشاغل عمومی و اختصاصی وزارت جهاد کشاورزی

به مجموعه‌ای از اصول و قواعد مربوط به لباس و ظاهر فرد شاغل در این موقعیت اشاره دارد. این استانداردها به ایجاد تصویری حرفه‌ای، جلب اعتماد مخاطبان و تطبیق با شرایط کاری کمک می‌کنند. در زیر به مهم‌ترین استانداردهای پوششی مشاغل وزارت متبوع اشاره شده است.

مطابق نامه شماره ۵۰۸۰۳/۱۶۴۷۲۷ مورخ ۱۴۰۰/۱۲/۱۸ اعضای محترم هیات دولت و نامه شماره ۰۲۰/۲۳۸۵۵ مورخ ۱۴۰۰/۱۲/۲۲ وزارت متبوع، شاخص‌های پوشش و حجاب اسلامی در راستای چهار بند (۱- بدن نما نبودن ۲- عدم جلب توجه ۳- پوشیدگی ۴- عدم آرایش) در خصوص اهتمام جدی دستگاه‌های زیرمجموعه قوه مجریه برای رعایت شاخص‌های عفاف و حجاب، استانداردهای پوششی برای مشاغل عمومی و اختصاصی وزارت متبوع در قالب ۵ مولفه و ۲۰ سنجه یا شاخص، تدوین گردیده است:

ابعاد ارزیابی	مولفه های ارزیابی	شاخص های ارزیابی و سنجه های مصداقی	امتیاز ۰-۱
استاندارد های پوششی (ظاهری)	۱. پوشش متناسب با محیط کار	۱. در محیط‌های اداری و رسمی: استفاده از لباس‌های رسمی مانند کت و شلوار، پیراهن یا شلوار رسمی برای آقایان.	
		۲. در بازدیدهای میدانی و مناطق روستایی: استفاده از لباس‌های راحت، مقاوم و مناسب برای شرایط محیطی مانند کفش ایمنی.	
		۳. در جلسات رسمی، سمینارها و کارگاه‌ها: استفاده از لباس‌های رسمی و حرفه‌ای مانند کت و شلوار یا لباس‌های اداری.	
		۴. پرهیز از پوشیدن لباس‌های غیررسمی مانند تی‌شرت .	
	۲. پوشش آراسته و نظیف	۵. حفظ نظافت شخصی و آراستگی ظاهر در تمامی شرایط.	
		۶. استفاده از لباس‌های تمیز و اتوکشیده.	
		۷. در صورت وجود لباس فرم یا لباس سازمانی، رعایت دستورالعمل‌های مربوطه.	
		۸. پوشیدن لباس‌هایی که نشان‌دهنده هویت سازمانی و حرفه‌ای باشد.	
	۳. پوشش متناسب با شرایط آب و هوایی	۹. در مناطق گرم: استفاده از لباس‌های نخی و خنک با رنگ‌های روشن.	
		۱۰. در مناطق سرد: استفاده از لباس‌های گرم مانند ژاکت، کلاه و دستکش.	
		۱۱. در شرایط بارانی: استفاده از بارانی و چکمه‌های ضدآب.	
		۱۲. استفاده از کلاه لبه‌دار، عینک آفتابی و کرم ضدآفتاب در مناطق با تابش شدید خورشید.	
	۴. پوشش ایمن	۱۳. در بازدید از مزارع، باغات و مناطق پرخطر: استفاده از لباس‌های ایمنی مانند کلاه ایمنی، دستکش و کفش مقاوم.	
		۱۴. اجتناب از پوشیدن لباس‌های گشاد یا آویزان که ممکن است باعث ایجاد خطر شود.	
		۱۵. در شرایط خاص مانند بازدید از مناطق آلوده یا پرخطر: استفاده از لباس‌های محافظ مانند ماسک، دستکش و لباس‌های یک‌بارمصرف.	
		۱۶. در شرایط قرنطینه یا بیماری: رعایت پروتکل‌های بهداشتی و پوشیدن لباس‌های محافظ.	
	۵. پوشش متناسب با فرهنگ محلی	۱۷. تطبیق پوشش با فرهنگ و آداب و رسوم محلی به ویژه در مناطق روستایی و عشایری.	
		۱۸. احترام به هنجارهای فرهنگی و پرهیز از پوشش‌هایی که ممکن است باعث جلب توجه منفی شود.	
		۱۹. اجتناب از پوشیدن لباس‌های تجملاتی، پرزرق و برق یا غیرضروری.	
		۲۰. استفاده از لباس‌های ساده و مناسب برای ایجاد ارتباط بهتر با کشاورزان.	
		جمع کل	۲۰